

Radost v pokoji

Všichni dobří lidé touží po míru, pokojném životě. Dnes dokonce tajemník OSN António Guterres i papež František vyzvali všechny válčící strany, aby v době pandemie zastavily boje. Nebuďme idealisté: svět nikdy nebude bez napětí, jako nikdy nebude bez bacilů a nemocí. Přesto stejně jak nepřestaneme stavět nemocnice, tak nepřestaneme jednat o mírových smlouvách.

Základní mírová smlouva ale je mezi duší a Duchem, mezi člověkem a Bohem. Víme, že jen v pokojném srdci může být síla k pokoji s lidmi.

Proto si uvádíme myšlenky pouštních Otců. Aby se naučili pokoj srdce, cvičili tělo v kázni; aby se mohli soustředit, učili se setrvat v cele.

Opět si uvědomme: nemohou být všichni poustevníci. Tak jako nemohou být všichni vrcholní sportovci. Ale jako až vrcholoví sportovci táhnou mnohé ke sportu a s radostí sledujeme jejich výsledky, tak stejně vrcholoví sportovci ducha, asketové »provokují« k boji o zlatou či jinou medaili v cíli zvaném pokoj duše, radost z Ducha, soulad s všehomírem.

Proto církev uchovává památku na tyto sportovce ducha. Není to ale jen ona; paměti na obyčejné i vrcholové askety uchovávají knihy a knihovny. Profesoři jako i kardinál Špidlík nám jejich životy a výsledky z duchovních arén nesou jako pokrm pro naši mysl.

Jen si připomeňme, proč sportovce známe a askety spíš pohrdáme? Hry, jak známo, byly a jsou od Řecka přes římské cirkvy velmi populární. Atleti ducha však vedou ke skutečné svobodě a pokoji, proto pokušíte dělá vše, aby tyto borce zesměšnil, smál se jejich prostotě a zdánlivé zaostalosti.

Opravdu mezi nimi byli prost'áčci, tedy ve smyslu vzdělání. Ale víme, že prostí lidé dokáží nabýt velké moudrosti. Neznáme a nepyšníme se snad *Babičkou* B. Němcové?

Byli ale mezi nimi i ti nejvzdělanější a nejdříve společensky postavení muži a ženy. Najdeme si např. život sv. Melánie a jejího manžela Pinia, patricijů z 5. století. Nebo vzpomeňme nejznámějšího poustevníka, sv. Antonína: narodil se roku 250 v urozené a bohaté již křesťanské rodině. Nebo sv. Arsenius (nar. 354): byl vysokým úředníkem v císařském paláci v Konstantinopoli. Říkalo se o něm pak, že jako v paláci nenesl nikdo elegantnějších rouch, tak na poušti nepřicházel do kostela nikdo prostěji oblečen.

A právě nespočet těchto bývalých šlechticů či profesorů, kteří našli pokoj svého ducha v Duchu svatém, nám zanechali mnohé výtečné spisy.

„Říkali o Arseniovi, že jeho cela byla vzdálena od jiných 32 mil a neopouštěl ji snadno. Po zpusťování údolí poustevníků barbary, odešel s pláčem a volal: svět ztratil Řím a mniši ztratili Sketis!“

Jednou (Arsenius) přišel za svými žáky, kde byly třtiny a chvěly se ve větru. Stařec se zeptal žáků: „Co je to za ruch? Odpověděli: ‘To třtiny’. I řekl stařec: ‘Je dáno, že když se někdo soustředí a uslyší cvrlikání vrabce, již jeho srdce nespočívá v tom samém pokoji; což pak vy, když zde u vás tak šumí třtiny!’“

Josef Čunek